

FRAME 10

BÜH / KLASIKA / REKREACE

FRAME 010

Tvář výstavy FRAME mění každým rokem svůj výraz. Témata soutěžních kategorií, složení poroty a hlavně kvalita zastoupených souborů jsou hlavními faktory výsledku soutěže, která chce napomáhat při reflexi a prezentaci fotografické tvorby, trendů a kultury ve středoevropských kruzích. Soutěž byla založena v roce 2005 Ondřejem Žižkou a Evženem Sobkem, organizaci zajišťují společnost FOTOGRAFIKS, sdružení pro přesahy fotografie MIMO a fotografická skupina Jasan za podpory sponzorů.

Šestý ročník mezinárodní soutěže FRAME vyzval kategoriemi Bůh – Klasika – Rekreaace mladé profesionální fotografy a studenty ze zemí Vyšegrádské čtyřky. Celkově se přihlásilo 77 autorů s 97 soutěžními soubory, procentuálně byla nejvíce zastoupena Česká Republika.

Tematický rámec (frame) soutěže umožňuje překvapivá srovnání myšlenkových i vizuálních řešení u jednotlivých autorů. Současně je zřejmé, že pod tématy kategorií se v jejich dílech objevují otázky daleko komplexnější. Nejsilněji se ve smyslu propojení myšlenky a obrazového zpracování ukázaly soubory v kategorii klasika. Martin Tůma s perfor-

mance ve své konceptuálně promyšlené krajině a Kamila Musilová se souborem instalací jako portrétu. Třetí místo získaly dva soubory, rodinné momentky Lucie Pištorové a fiktivní autoportrét Jakuba Jurdiče. Kontemplativní fotografie Petry Hajduchové, poetická zákoutí kláštera Lukasje Pieńkowskeho a zkušenost španělského temperamentu v prožitku víry a života v díle Tomáše Trojana jsou vítěznými soubory kategorie Bůh, která si vzhledem k tématu získala pevnou symboliku obrazového jazyka.

Kategorie Rekreaace byla početně nejméně zastoupena a byly uděleny pouze dvě ceny. Milanu Burešovi za lehce ironickou procházku po instituci umění a dokumentu Rafala Siderskeho z prostředí komunity kolem wrestlingu.

Velké díky patří odborné porotě, která byla letos zastoupena Janou Hojstřičovou, Lucií Lendělovou- Fišerovou, Josefem Mouchou, Tomášem Pospěchem a Miroslavem Vojtěchovským.

Vendula Juřicová

Miroslav Vojtěchovský

pedagog

fotograf

publicista

FRAME 010 – “Co zůstává?”

Chystám se psát “Několik vět” k Frame 010, mám před sebou text komentáře napsaného k FRAME 005 – žádnou jinou z mých reakcí na tuto soutěž a výstavu nemohu v mém zmateném archivu najít – ale neustále se mi připomíná slavný článek, který pod uvedeným názvem napsal věhlasný kritik a komentátor, Stieglitzův spolupracovník, Sadakichi Hartman, v 33. čísle Camera Work (v roce 1911). Komentoval v něm a de facto zvěčnil shrnující i přelomovou výstavu Piktorialistické fotografie v Albright Art Gallery v Buffalu.

Titulní otázka Hartmanovy eseje, spíše než článku, je neodbytná: Co zůstává, co dokázalo přežít z idejí, které stály na počátku soutěže a následné výstavy FRAME? Co je poselstvím právě uzavíraného ročníku pro budoucnost?

Bez debaty zůstává nadšení a touha pomoci tvůrčím aktivitám mladých fotografů v oblasti tvorby jako sebevýrazu. Jakkoliv se už vlastně jedná o novou generaci fotografických tvůrců, jakkoliv se výrazně proměňuje složení poroty, i když se zasedání poroty poprvé odehrávalo v majestátních prostorách brněnského magistrátu, atmosféra hodnocení soutěže je stále stejná, a jako se nemění energie autorské tvorby, vložené do prací, kterými byla soutěž obeslána.

Přináší soutěž stále to, co jsme od ní čekali při jejím začátku? Je pořád odlišnou od “salonových” soutěží do nekonečna obesílaných jednou solitérní, možná velmi náhodně, leč šťastně zachycenou fotografií? Je stále ještě přehlídkou programově promyšlené tvorby? Tady už asi odpověď nemůže být tak jednoznačná. Soutěžící posílají stále víceméně ucelené kolekce, stále se objevují “předepsané” explikace,

Jana Hojstričová

pedagog
fotograf

i když jsou v drtivé většině minimalistické rozsahem. Stále se zmenšující rozsah expikací by jistě nemusel být na škodu. Vždyť nejde o sepsání mnohastránkové výsvětlivky k tomu, co divák marně hledá ve vizuálním výrazu předložených obrazů.

O co tedy jde? Rozumím expikaci tak, že shrne především důvody, proč se autor/ka rozhodl/a právě pro tu či onu tématickou oblast, která se stává čímsi jako jeho/její obsesí. Posedlostí, se kterou jde za věcí jako ohař a se kterou rozvíjí svoje téma. Téma nemusí být Shakespearovsky velkolepé, může být zcela prosté, ale z fotografických obrazů by mělo upřímně a nefalšovaně vyzařovat ono autorské zanícení pro věc. Téma může být (abych se nedotkl nikoho ze soutěžících) Witkinovsky znepokojivé, či odpudivé, nebo Blumeovsky "ujeté", ale mělo by nést stopy pravdivé nefalšovanosti. To je to, co asi očekáváme a hledáme mezi oněmi sympaticky rozsáhlými haldami zásilek soutěžních prací.

V komentáři k Frame 005 jsem doslova řekl: "...Nechceme rozumět těm, kteří cílevědomě bombardují fotografické soutěže fotografiemi pečlivě vybranými a možná i zhotovenými ve stylu, který by podle složení poroty mohl uspět...." Tady je asi potřeba říci, že prvotní myšlenka předepsaných a vyhlášených témat se už trochu přežila a že by ji bylo třeba opustit, protože řazení prací do kategorií je mnohdy příliš násilné a z prací je cítit, že předem vytvořený soubor se autoři/rky snaží "vecpat" do jedné z vyhlášených kategorií.

Uvažme kolik může výtvarník vytvořit z roku na rok vynikajících tématických souborů. Jedno jediné "volné" téma a jeden jediný autorský soubor v soutěži by zjevně snížil počet souborů "ve hře", ale zrušila by se ona možnost vytváření souborů "na objednávku"

vyhlašovatelů, a rozhodně by prospělo kvalitě a prestiži soutěže. Menší množství hodnotnějších cen a následné masivní publikování výsledků soutěže by, myslím, mělo také velkou motivační sílu.

V druhém odstavci jsem si položil - leč zatím nezodpověděl otázku: Co je poselstvím...? Myslím, že jich je hned několik.

Můžeme sledovat neustále se rozvíjející zájem o tuto dobře miněnou akci.

Porota neměla vůbec jednoduchou práci rozhodnout o vítězích, neboť kandidátů na ceny (s výjimkou relativně nejsnazší kategorie "Dovolená", což také něco signalizuje) byla celá řada a to je jistě vynikající zpráva.

Ale ještě je tu jedna vynikající zpráva: Stále jsou tu lidé, kteří chtějí věnovat svůj čas, svou energii a především své nadšení do neuvěřitelně komplikované a náročné organizace soutěže i následných výstavních prezentací. Budme ji za to vděční a poděkujme jim, neboť dělají mnoho dobrého pro nás všechny.

Pozvání do poroty soutěže Frame bola pre mňa česť, nakoľko som registrovala najmä za posledné tri roky zverejňovaných víťazov, z čoho bola vždy odčítateľná veľmi kvalitná úroveň súťaže. Táto domnienka sa mi potvrdila, keď som mohla vidieť priamo úroveň všetkých prihlásených súborov. Je potešením a zároveň veľmi ťažkým rozhodnutím vyberať z prác, ktoré sa pohybujú svojou kvalitou od stredy smerom iba hore. Kvalitu súťaže podčiarkuje aj fakt, že posielané práce tvoria vždy fotografické súbory, ktoré sú autorskými výpoveďami s obsahovým a vizuálnym kontextom reprezentujúcim dnešnú dobu a pohľad súčasnej mladej generácie, čím súťaž zároveň mapuje najaktuálnejšiu mladú fotografickú scénu. Tematické okruhy definované organizátormi sú dvojsečnou zbraňou. Na jednej strane určujú hranice pre porovnávanie jednotlivých súborov, kde vzniká zaujímavá obsahová konfrontácia. Na druhej strane vzniká otázka, čo sa ukázalo v tomto ročníku, že téma ktorá mala najširšie definovaný okruh "Klasika" bola najpočetnejšie zastúpená a kvalitatívne s vyššou úrovňou ako témy "Boh" a „Rekreácia“. Prečo? Žeby autorom témy neposkytovali dostatočnú aktuálnosť alebo atraktivitu obsahu? Možno je to len jav tohto ročníka. Uvidí sa v ďalších ročníkoch, ako sa bude tento jav vyvíjať. Súťaž má medzinárodný rámec Vyšegradskej štvorky, čo je vynikajúca ambícia organizátorov. Percentuálne zastúpenie súťažiacich je ešte stále ťažiskové najmä u českých autorov, i keď lastovičky zo Slovenska a Poľska priľietajú. Určite prajem organizátorom do budúcnosti rozšírenie prestíže a kreditu aj v ďalších troch krajinách Vyšegradu. V neposlednom rade oceňujem prístup organizátorov k manipulácii so samotnými fotografiami, je úžasné vidieť profesionalitu organizátorov.

Tomáš Pospěch

fotograf
teoretik

Dobré soutěže a ceny považuji vedle galerijní činnosti nebo kritické a recenzní práce, za velmi důležitou součást umělecké scény, která má za úkol pravidelně proslovovat současné dění a zviditelňovat výrazné práce a silné osobnosti. Za šest let existence se Frame etablovala jako nejvýznamnější soutěž autorů pracujících s médiem fotografie zemí Visegrádské čtyřky. Nezbyvá, než ji přát, aby měla nadále dostatek sponzorů a byla úspěšná v grantech, ale také, aby se do ní hlásilo stále více studentů fotografických škol ze všech zemí a také, aby naplňovala i druhou část, proč byla zřízena – a hlásilo se do ní daleko více absolventů nebo profesionálních fotografů. Zde je zatím největší slabina projektu.

Soutěž je specifická každoročně vyhlášenými třemi okruhy témat, které mohou být právě tak svazující jako výzvou. Určitě napomáhají ke sjednocení společné výstavy. Autoři někdy složitě pasují své práce do jednotlivých kategorií a porotci musí přihlížet nejen ke kvalitě a autentičnosti prací, ale také k jejich dialogu s vymezeným tématem. Jako každoročně byl patrný velký počet a vysoká úroveň přihlášených prací. Vážím si především těch autorů, kteří pracují se soudobými kontexty, nebojí se být poučení a právě tak se snaží hledat autentická osobitá řešení. Letos to bylo – poněkud paradoxně – vidět především v kategorii Klasika.

Josef Moucha

fotograf
publicista

Nic ve zlém...

„Porota jednoznačně konstatovala, že úroveň oceněných prací má stále vzrůstající tendenci a do soutěže přicházejí stále lépe myšlenkově i obrazově zpracované projevy.“ Nechám na veřejném mínění, uzná-li první část sentence z tiskového komuniké k brněnské výstavě FRAME009 za všeobecně platnou. Nicméně už loni jsem byl jediným z porotců, který viděl zásilky všech ročníků, což mi dovoluje vzít v potaz jednoznačnost druhé části citovaného výroku. Na budoucích soutěžících pak zůstává, co si z mého zamyšlení nad trvalou udržitelností rozvoje vezmou.

V písemnostech účastníků se najdou překlipy i závažnější chyby. Porota o nich sice nediskutuje a raději spoléhá na editory katalogu, jenomže ony jednoduše retušovatelné nedostatky jsou důsledkem přemrštěné autorské sebejistoty. Trpí-li nedostatkem tvůrčí sebereflexe fotografická díla, retušovat se to nedá... Podobně jako se mimo diskusi ocitá pravopis, neřeční se při hodnocení o škále černobílé versus pestré: obě možnosti jsou považovány za správnou autorskou volbu, ale neznamená to, že porota zpracování obrazu přehlídí. Zdá se, že příliš mnoho snímků přejímá optiku prefabrikovanou výrobcí: na můj vkus pohodlně a na příliš mnoha frontách se ustupuje tlakům doby, byť je jim třeba čelit. Tříbení postřehu i smyslu pro závažnost volby okamžiku expozice nahrazuje mechanika kamer sekvencemi. Nahodilými záběry v nahodilém světle ovšem nikdo nedosáhne osobního výrazu. Perspektivu a hloubku ostrosti by si měli fotografující vybírat vždy stejně rozhodně, jako si volí hledisko, jímž k motivu odkazují. Pokud tedy míní dávat najevo vlastní postoj. Nebo už tvůrčí vklad nepatří k rozhodujícím veličinám?

Akce FRAME se účastní převážně mladí lidé s pochopitelným nedostatkem životních zkušeností. Pod heslem Bůh se proto nedalo čekat oslnění. Těžištěm zájmu se nestal ani okruh Rekreatce. To bylo důvodem přesunu neproměnné šance na jednu z cen s podtitulem exotika-rutina-radost do lépe zastoupené oblasti. Od Klasiky jsem si sliboval nejvíc, totiž poněkud hlubší chápání reminiscencí a kořenů. Nevadí mi tolik, že práce ve fotokomorách mizí z repertoáru, spíše postrádám samozřejmost sepětí kvalit obsahových a formálních.

O vypsaných kategoriích může mít každý svou představu, má-li se však publikum soustředit na to, o čem kdo vypovídá, hodí se zřetelnost artikulace. Optické i myšlenkové. Zásilky s adresou FRAME010 opět hýřily nápady. I těmi, kde idea předbíhá zpracovanost. Budiž. Ale to pak vážně musí o něco jít!

Lucia L. Fišerová

pedagogička

kurátorka

publicistka

Šiesty ročník, tri témy a dve otázky. Priznám sa, že jedným z hlavných dôvodov, prečo som prijala ponuku porotkyne v renomovanej fotografickej súťaži Frame, bola istá zvedavosť. Zaujímalo ma vnútorné fungovanie modelu súťaže s tromi tematickými kategóriami, súťaže neohraničenej vekom, ale geografickou príslušnosťou (resp. miestom štúdia), súťaže, ktorá sa na viacerých fotografických školách stala „sexy“. Moja úvaha bude teda stručnou reflexiou jej (nielen) tohtoročných tromfov a úskalí.

Počas hodnotenia prác odbornou porotou zarezovali dve základné otázky: Prvá z nich sa týkala zmyslu zadávania tém, ktoré sú už akosi „obchodnou značkou“ súťaže. Hoci sú väčšinou postavené pomerne široko a môžu byť do istej miery motiváciou pre tvorbu, príp. zaslanie portfólia na danú tému do súťaže, zdá sa, že často fungujú len ako tri etikety, z ktorých „najvhodnejšiu“ si autor ex post vyberie a označí ňou svoje fotografie. Postavenie súboru do nového kontextu, o ktorom autor predtým neuvažoval, nemusí byť v princípe na škodu, často sa tak otvoria nové a prínosné možnosti interpretácie diela. V mnohých prípadoch však bola porota postavená pred kvalitné dielo, ktoré s danou kategóriou nemalo nič spoločné a naopak, pred fotografie popisnejšie a teda tematicky „vhodnejšie“, avšak zároveň menej nápadité.

Táto situácia sa najzreteľnejšie prejavila pri ťažko uchopiteľnej kategórii Boh. Diel, ktoré by svojou formálnou i obsahovou presvedčivosťou prinášali nejaký presah a nútili diváka sa z tejto perspektívy nad fotografiami zamyslieť, bolo pomenej. Väčšinu prihlásených prác tvorili snímky priamo odkazujúce k náboženskej symbolike či liturgickým slávnostiam alebo súbory téme Boha – i s veľkou dávkou predstavivosti – dosť vzdialené. Ani pomerne jasne stanovená

téma Rekreačia nevyvolala medzi prihlásenými očakávaný záujem a v najmenej obsadenej kategórii boli nakoniec ocenené len dve miesta. O to väčším prekvapením bolo kvantitatívne i kvalitatívne najvyššie zastúpenie kategórie Klasika, ktorá poskytla asi najširší diskurzívny rámec. Autori reagovali na samotný pojem klasického, reflektovali klasické žánre, overené prístupy z dejín fotografie i klasickosť zvoleného námetu. Aj udelenie dvoch tretích miest svedčí o tom, že viac než premyslene naformulované tri témy a šesť podtém môže autora zaujať jeden podnetný kontext pre znovu-čítanie jeho už vzniknutého diela.

Ďalším predmetom diskusie sa stal fakt, že značnú časť zúčastnených autorov tvorili študenti niekoľkých českých katedier fotografie. Tvorivé prostredie jednotlivých akadémií na jednej strane zvýšilo úroveň poslaných prác, súčasne však vznikla ilúzia zdanlivého zúženia výberu ocenených na lokálne akademické okruhy. Zdá sa, že i napriek rozsiahlej plošnej propagácii je jednoducho na niektorých katedrách posielanie fotografií na Frame momentálne „in“, na iných nie. Pomerne málo fotografických súborov prichádzalo aj z ďalších troch krajín V4, ktorým je súťaž určená. Istým riešením spomínaných problémov v budúcnosti by mohlo byť pouvažovanie nad ďalšími možnosťami PR stratégií, súvislejšie nasmerovanie informácií o súťaži aj na okruh absolventov a profesionálnych fotografov, doplnenie poroty odborníkmi z ďalších domáciach i zahraničných inštitúcií a taktiež udržanie vysokej prestíže celej súťaže, predovšetkým pokračovaním v kvalitnej výstavnej činnosti. Tomu v mnohom napomáha aj patrón súťaže galéria Leica, ktorá okrem zaradenia víťazov do svojho výstavného programu udeľuje jednému z účastníkov súťaže špeciálnu cenu.

BŮH KLASIKA

Hermitage / Łukasz Pienkowski

Fotografie vznikly v klášteře Kamaldulského řádu v Krakově. Mniši tohoto uzavřeného kláštera tráví svůj život v samotě, rozjímání a půstu. Den jim začíná ve 3:45 ráno, většinu času stráví modlitbami, meditací a prací.

Kláster je uzavřen pro ženy. Ty mohou navštívit jen část kláštera, která je otevřena pro turisty, a to pouze během několika dní v roce.

Pokusil jsem se zachytit atmosféru místa, jež je po více než 400 let domovem lidí oddaných duchovnímu životu.

Yeshua / Petra Hajdůchová

Největší inspirací tohoto díla plného symboliky, které se týka Ježíše Krista (Aramejsky a Hebrejsky Yeshua), bylo osobní navštívení míst, kde J. Kristus prožíval svůj život, kterými mi prošel a přitom udělal mnoho zázraků. Celý soubor je o mapování Kristova cestování po Izraeli, o jednoduchém zachycení míst, výběrem lokalit, která nám sama svou polohou, umístěním a konkrétními předměty napovídají, jaká událost se na daném místě podle biblických příběhů odehrála. V některých fotografiích je použito jednoduchých předmětů, symbolicky vysvětlujících a dotvářejících děj. Např. na místě, kde J. Kristus naučil své učedníky modlitbě Otče náš, je použito dvanácti kamenů (12 apoštolů) sedících na lavičce

a uprostřed nich učící Ježíš (bílé roucho). Sám Ježíš je šetrně ztvárněn použitím bílého plátna na každé z fotografií. A to jako symbolika jeho bytí na jednotlivých místech. Bílé plátno má dále symbolizovat jeho čistotu a nebezpečnost. Jednotlivé fotografie jsou doplněny o konkrétní citace z Bible, které se slučují s daným místem a skutkem J. Krista. Např. Vzkříšení, kde jsou použity dvě složená roucha, jedno větší (z těla mrtvého) a druhé menší (z obličejce). Tak jak říká Bible:

.... Uviděl tam ležet lněná plátna, ale šátek, jímž ovázali Ježíšovu hlavu, neležel mezi plátny, nýbrž byl svinut na jiném místě. "

(Jan 20, 6-7)

Ve stínu psa /

Tomáš Trojan

V Andalusii zažívám silnou rezonanci mezi tamním silně katolickým prostředím ohrožovaným postmoderní lhostejností a mým vnitřním světem, v němž je naopak „zralý“ cynismus každodenně atakován křesťanskými ideály a touhou po něčem nebo někom dokonale dobrém. Ve vzniklém fotografickém souboru se tak propojují někdy protichůdná témata, jako jsou ironie, pýcha, církev, pomíjivost, bůh, pokora, víra, aby utvořily jeden celek držení pohromadě španělskou živelností a radostí ze života.

KLASIKA

Estetizovaná akce /

Martin Tůma

Hlavním a napovrch neviditelným tématem Estetizované akce je tvůrčí proces ve fotografii. Martin Tůma přichází s bilancí vlastního vztahu k fotografii, prostředku vizuálního vyjádření a tvůrčího projevu. Vyrovnává se se situací, kdy dosažené vizuální kvality obrazu ztrácejí vazbu k tvůrčímu aktu a autor spíše sleduje naplnění zaběhnutého trendu, vlastního či více méně sdíleného. Vizuální kultura nesená masovými médii, jakým je i fotografie, má tendence svazovat lidskou zkušenost do série obrazových vzorců. Ty se časem stávají vyčpělými stereotypy a ztrácejí vztah ke skutečnosti takové jaká je, jedinečné, s nekonečnými možnostmi. V posledních desetiletích prošla fotografie

konfrontací i fúzí s jinými médii, rozpustily se hranice fotografických žánrů. Prosazení digitální technologie obnovilo trauma z manipulace a ztráty autenticity bez ohledu na fakt, že vztah ke skutečnosti určují jiná než technická kritéria.

Ve fotografiích Martina Tůmy se prolíná krajina, performance, inscenace, vyvstává téma svícení, manipulace, kamufláže. Estetizovaná akce je přiznaným dědictvím zkušeností fotografie. Současně je popírá, aby mohla uskutečnit sama sebe. Performance v krajině nahrazuje vžitě fotografické postupy včetně postprodukce. Se silnou vizí obrazu, který si autor v krajině celý zinscenuje a zahraje, využívá maximálně podmínek okolního prostředí.

Přivlastňuje si „výtvarný materiál“ zimní krajiny - sníh, napodobuje ho, manipuluje se samozřejmostí, vlastní lidskému přístupu k přírodě. Ekologie těchto obrazů spočívá v hlubokém vnímání krajiny a sebe samého v ní. Představa světa okolo nás je obrazem našeho života.

Autorovu konfrontaci s médiem naznačuje i snad nevědomý odkaz na malbu Kazimíra Maleviče a jeho bourání pravidel obrazu. Virtuozita každého umění přestává být výzvou, pokud ustrne na účelu dokonalosti a perfekce a vytratí se podstata tvořivosti, živosti.

Vendula Juřicová

“Dědeček a Babička” /

Kamila Musilová

Existuje mnoho způsobů, jak zaznamenat existenci osob, které nám jsou blízké a na kterých nám záleží. Fotografie zdánlivě dokáže zachovat podobu, fragment skutečnosti, vzpomínku. A nebo spíše vytváří za pomoci fragmentů naší paměti zploštělá místa z minulosti. Vždy jsem přemýšlela, jak zaznamenat alespoň kousek ze života mých prarodičů. Jak nenásilně ukradnout kousek přítomnosti a přirozeně ho zachovat. Existují stovky fotografií z rodinných oslav, svateb, výletů. Při pohledu na ně však z myslí vytane jen vzpomínka, bez silnějšího emocionálního zabarvení. Jen skrumáž informací, které pomalu blednou.

Svého dědečka a svou babičku jsem nechtěla fotografovat tak, jak zaznamenáváme tváře lidí kolem sebe. Nechtěla jsem zvěčnit jejich podobu, která se stejně každým okamžikem mění. Chtěla jsem vytvořit jejich „portrét“, ale ne klasickou cestou. Můj záměr byl zachytit jejich život, jejich zvyky, to jak vypadá prostředí, kde žijí a vlastně i to, jak vypadají oni sami. Chtěla jsem to však udělat způsobem, který je mému fotografickému vidění nejbližší. Vznikly tak tyto fotografie – instalace a zátiší – které jsou však také zároveň mým nejniternejším vyjádřením jejich portréty. Mí prarodiče na fotografiích nejsou, a přesto jsou těmi fotografiemi sami. V tento okamžik

jsem nedokázala najít intimnější výpověď - všechny věci na snímcích mají pro mě příběh, to jak jsou „sestaveny“ je pro mě příběhem. Příběhem, který snad nefunguje pouze v mých představách, vzpomínkách, zapamatovaných zvucích a paších.

Jarmil / Jakub Jurdič

Jarmil je člověk, asociál, který se potýká s každodenní nicotností. Nemá přátele, žije s matkou a jeho jediné aktivity jsou práce a sbírání odznáčků. Je to fiktivní autoportrét, ve kterém se autor snaží zachytit jakousi prázdnotu bytí a rezignaci na to cokoli změnit. Každý z nás občas zažívá pocity odcizení od okolí, tento zvláštní druh samoty ale po čase zmizí. Někteří lidé žijí s tímto pocitem neustále. Autor v tomto souboru reflektuje své přání, jak by nechtěl dopadnout a zároveň se snaží v divákovy letmým dotykem navodit soucit s Jarmilem, protože v dnešní době, kdy se každý soustředí sám na sebe, je soucit nedostatkovým "artiklem".

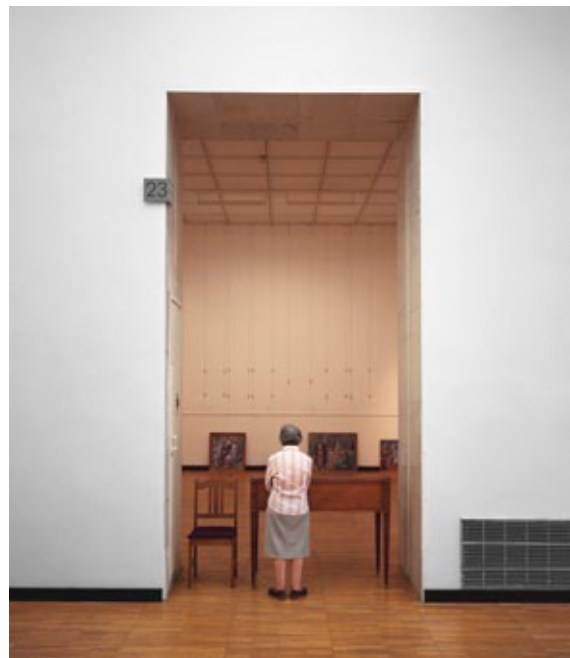
Okamžik /

Lucie Pištorová

Když jsem při prohlížení rodinného alba objevila svou první portrétní sérii, zachycenou jednoduchým dětským fotoaparátem, rozhodla jsem se ji po zhruba třinácti letech dotvořit. Chtěla jsem se vyhnout klasickému postupu při rekonstruování fotografií. Nešlo mi o snímky typu „Tak šel čas...“, ukázat, jak moji blízcí zestárlí nebo jak se změnilo místo. Snažila jsem se naopak obnovit původní situaci, aby měl divák na první pohled pocit, že snímky patří do jedné sekvence. Že jsou zachycené na jednom místě, v jeden čas, jen nepatrný okamžik od sebe. Protože jsem vytvářela „totožné“ fotografie, použila jsem také identický analogový

přístroj a vypustila tak možnost pozdější digitální úpravy. Prostředí, veškeré kulisy a staré oblečení jsem společně s rodinnými aktéry upravila, dohledala nebo nahradila podobnými.

Fotografování samotné bylo velmi zvláštní svou fiktivně pravdivou atmosférou. Rekonstruovali jsme situaci, která ve chvíli svého vzniku neměla ani zpoloviny takový význam, jakého se jí dostalo nyní...

REKREACE

Cestování v čase /

Milan Bureš

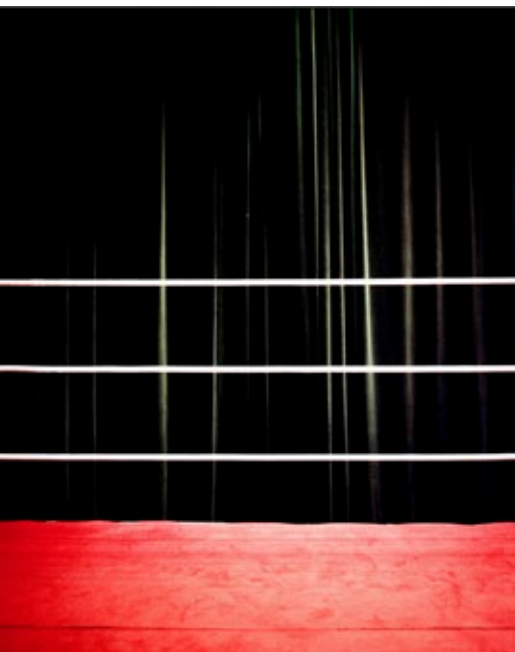
Největší autentické muzeum socialistického realismu na světě je Moskva. Snaha pochopit ruskou kulturu a mentalitu mne vedla skrze dveře nové Treťjakovské galerie. Galerie vystavuje Ruské umění 20. století a je bránou do jiné doby. Tato instituce působí jako skanzen zanikajícího ducha Sovětského svazu. Mezi zdmi masivní budovy na nábřeží řeky Moskvy je možné zažít cestu v čase.

Do or Die /

Rafał Siderski

Do or Die je první liga amerického wrestlingu v Polsku. Nejedná se o velkou ligu, jde pouze o malou skupinu lidí inspirovaných televizními show kabelových televizí, kteří se pokoušejí uskutečnit svůj sen.

The Canon logo is displayed in a bold, red, sans-serif typeface. The letter 'C' is significantly larger and more stylized than the other letters, which are in a standard weight. The entire logo is centered horizontally.

HLAVNÍ PARTNER SOUTĚŽE

„Nebojte se lehnout si...“

„Při focení makrosnímků zkuste být
s fotoaparátem co nejnižše. Odměnou vám
budou zajímavější a poutavější snímky.“

EOS 60D

18Mpx digitální zrcadlovka s výklapným
displejem. Skvělá volba pro makrofotografii.

EOS 7D

Rychlost 8 snímků za sekundu, rychlý
autofokus. Pro vynikající záběry při sportu
a v přírodě.

you can

Canon

www.canon.cz

Dům umění města Brna
The Brno House of Arts

Jiho­mo­ra­vský kraj

RD PRAHA
Jaroslav Zahrádka

•
• Visegrad Fund
•
2010
years

FRAME

frame

Editor: Ondřej Žižka

Grafický design: Tomáš Vrána, Václav Minařík

Frame Brno 2010

www.fotoframe.net

© Frame 2010